N°. 5710.

DE TIJD.

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon Droit.

Dit blad verschijnt [illegible], Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement [illegible] 3 maanden is *f* 5.00; voor de buitensteden franko [illegible] 5.60.
Brieven, Gelden, enz. franko te adresseeren aan »het Bureau van [illegible]

WOENSDAG 20 JULIJ.

Advertentiën van *Zes* regels en daar beneden worden tegen *f* 1.00 geplaatst; meer dan *Zes* regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents zegelregt betaald. Voor groote letters betaalt men naar plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 19 Julij.

Niet gering zijn de moeijelijkheden, waarmede de vrede van Villafranca zal te worstelen hebben, om in Italië tot uitvoering te komen. Napoleon III, die al de Italianen ten oorlog heeft opgeroepen, heeft daardoor aan de revolutie de gelegenheid verschaft, om de vorsten der hertogdommen te verjagen, en aan Sardinië, om daarvan bezit te nemen. Op dien weg voorthollende, is men gekomen tot in de *Kerkelijke Staten*, waar men met de exkommunikatie van den Paus tevens den wil des Franschen Keizers heeft getrotseerd. Op het oogenblik, dat de revolutie zich daar organizeert, om door *faits accomplis* eene restauratie onmogelijk of altans zeer moeijelijk te maken, wordt de vrede gesloten, de revolutie plotselings in hare vaart gestuit en de heerschzucht van Sardinië in de enge grenzen van Lombardije terug gedreven. Parma, Modena, Toskane en de Legatiën, waren reeds door de trawanten van Cavour bezet en, in hunne schatting, aan Sardinië verbonden. Middelerwijl Cavour cirkulaires rondzond aan de mogendheden, om al die aanhechtingen in de diplomatieke wereld voor te bereiden en smakelijk te maken, waren zijn handlangers aan het werk, om in de bedoelde landstreken zoo zeer door revolutionnaire strevingen alles ten onderste boven te zetten, dat de terugkeer tot hunne wettige vorsten voor velen eene gevreesde zaak worden moest. Het is onmogelijk van hier te oordeelen of en in hoeverre de kern der bevolking in de revolutionnaire bewegingen is meêgesleept geworden. Wij vermoeden evenwel, dat de ophef daarvan zoowel door de Piëmontezen als door de revolutionnairen gemaakt, al te groot is en dat er veel op af te dingen valt. Alom immers, waar de revolutie thans is opgetreden onder het diktatorschap van Viktor Emmanuel, heeft men dadelijk ingevoerd en door alle middelen gehandhaafd een zeker terrorismus, dat alle uiting der volksmeening onderdrukt, om alleen plaats te laten aan de alles overschreeuwende grootspraak der Piëmontesche kommissarissen en hunne revolutionnaire volgelingen.

Men ziet er daarenboven een havenloos gepeupel op de straat, dat met een handvol gelds dronken te maken, maar niet zoo gemakkelijk naar huis te zenden is, als het eenmaal geproefd heeft van het *dolce far niente* met zoogenaamde duur met goud bezoldigde volksdemonstratiën. Wij maken daaromtrent deze eenvoudige redenering: als al die luid geprezene revolutiën werkelijk *nationaal* waren, dan had men geen behoefte aan luidruchtige grootspraak, noch aan het terroristiesch despotismus van het provizioneel goevernement, noch aan volksdemonstratiën door het gepeupel uit te voeren. Al die middelen komen slechts te pas, waar de gezetene, stedelijke en landelijke burger zich onttrekt en slechts op een veilige gelegenheid wacht om te protesteren. De stem dezer gezetene bevolking mag niet gehoord, zij moet [illegible] worden. Dit is dan ook geschied. En het [illegible] Bologna heeft eene niet geringe hoogte bereikt.

De vraag is nu, of de mannen, die aan het hoofd dier revolutionnaire bewegingen staan, hunne prooi zonder slag of stoot zullen loslaten. Men kan 't nog niet zeggen. Zij bereiden weerstand voor, [illegible]baar, en de bladen, die ten dienste zijn van Cavour, laten niets onbeproefd, om de gemoederen tot verzet op te zweepen.

De moeijelijkheid wordt nog daardoor verhoogd, dat Bologna, Toskane, Modena en Parma slechts bezet zijn door revolutionnaire legerbenden, dat is door troepen, gevormd uit Italiaansche vrijwilligers, meest mannen van de geheime genootschappen, en men kan ten minste zeker zijn dat al de officieren dier legerbenden dienstknechten zijn der geheime genootschappen.

Men heeft daar derhalve de burgerij verschrikt en buiten staat om iets te doen, het gepeupel op de straat, een despotiek goevernement dat van intimidatie leeft, en soldaten van de revolutie, die slechts gehoorzamen aan de bevelen der geheime genootschappen.

Hoe zal daar de orde kunnen wederkeeren, hoe de rust hersteld worden, hoe de wettige vorst in 't bezit komen van zijne Staten?

Men kan er op rekenen, dat er weerstand zal geboden worden, zoo die mogelijk is. Dat men te Parijs daarop bedacht is blijkt uit een schrijven in den *Nord*, waarin stellig wordt verzekerd, dat een korps van 40,000 man in Italië zal blijven, om de orde te handhaven.

Men zal natuurlijkerwijze beproeven om door wenken, raadgevingen en bedreigingen van de mannen der revolutie te verkrijgen, dat zij plaats ruimen voor de wettige vorsten. Wij hopen dat men er in slagen zal om ze daartoe te bewegen. Maar in afwachting dat dit gebeurt, begint men in verschillende steden te protesteren tegen den vrede van *Villafranca*. Dat is natuurlijk de eerste stap, dien men te doen heeft, als men zich voorbereidt om verder te gaan en daartoe de tijd en de gelegenheid gegund wordt.

Maar gelukkig is Keizer Napoleon een man, die weet te willen, niet al te lijdzaam van aard en altijd er op uit is om liever zijne revolutionnaire tegenstanders te voorkomen, dan ze te bestrijden, ofschoon hij ook voor dit laatste niet terug deinst. Zijn gansch leger is nog in Italië. Hij heeft alzoo de gelegenheid om aan zijne troepen bij den terugtogt den weg te laten nemen, dien hij zal goedvinden. Als het noodig zijn mogt kunnen zij de hertogdommen bezoeken, en vijandig optreden tegen diezelfde revolutionnaire benden, die Keizer Napoleon door zijn proklamatie aan de Italianen te wapen heeft geroepen, om hen nu in de plaats van de gedroomde revolutionnaire vrijheid, hunne hertogen op te dringen. Wat een verhouding! Wat een omkeer van zaken! En wat een toestand is daaruit geboren!

Veronderstellen, wij dat alles tot de orde komt, ten minste in de oppervlakte, hetzij het geschiedt met of zonder geweld van het Fransche leger. Hoe zal het mogelijk zijn, dat er in Italië orde blijft, als eenmaal de Oostenrijksche en Fransche troepen binnen hunne grenzen zullen zijn teruggetreden? Dat is eene andere vraag, waarvan de oplossing aanleiding geven kan tot Europesche verwikkelingen. De Engelschen maken zich bereid, om het programma van Keizer Napoleon, zoo 't mogelijk is, over te nemen: Italië moet vrij worden. Men kan dus verwachten, dat zij overal in Italië zich zullen scharen aan de zijde der revolutionnaire partij, en niets zullen onbeproefd laten, om de gemoederen aan 't gisten te houden en overal den voet dwars te zetten aan Oostenrijk en Frankrijk. Die taak zal aan de Engelschen gemakkelijk vallen. De brand toch door Keizer Napoleon in Italië alom opgestookt zal door hem moeijelijk kunnen gesmoord blijven, zoo lang de Engelschen brandstoffen aanvoeren. Er zal dan de noodzakelijkheid ontstaan, dat, in plaats van Oostenrijk alleen, in 't vervolg ook Frankrijk over Italië heerscht. Men zal dan de voorspelling van de *Kladderadatsch* bewaarheid zien, die in 't begin van den oorlog Italië voorstelde in de gedaante van een lam, door twee adelaren geplukt. Maar in dat geval kan de eisch der Engelschen komen, aan Keizer Napoleon-zelven ontleend, dat geene vreemde troepen Italië mogen bezetten, noch de Italiaansche vorsten mogen beschermen tegen revolutiën. Wij zeggen, dat die eisch kan, wij durven niet zeggen, zal komen. Engeland is in den laatsten tijd te zeer gezonken, dan dat wij na de geschiedenis van den Italiaanschen oorlog, nog op iets van die zijde durven staat maken als van die zijde openbare handeling noodig is. Des te meer zal lord Palmerston intrigeren en heulen met de revolutie. De dolle hoofden, door Napoleon III in Italië ten behoeve van den oorlog gemaakt, zullen door hem worden aangegrepen, ten einde ze tegen Frankrijks Keizer te rigten.

Daarin zijn geene geringe bezwaren. Want de Engelschen zijn minder op zee te vreezen dan in de revolutionnaire zamenzweringen.

De jongste aflevering van den *Katholiek* geeft een voortreffelijk artikel, dat later vervolgd zal worden, over den »*toestand van het protestantismus geschetst naar de nieuwe jaarboeken voor wetenschappelijke theologie.* Wij zullen de hooge verdiensten van dat stuk niet opsommen, noch uitweiden in eene inhoudsopgaaf. Wij hebben hier geen ander doel dan er de aandacht op te vestigen en verwijzen de belangstellenden naar het stuk zelf. In den aanhef vinden wij, in 't voorbijgaande, »Nederland" beschreven. Wij kunnen niet weerstaan aan de zucht, om er onze kolommen meê te verrijken. Ziehier hoe de geniale auteur in korte en krachtige woorden het vaderland prijst:

»Nederland, om bij dat voor ons aantrekkelijk onderwerp een oogenblik stil te staan, Nederland kan zoodra het op vooruitgang, op algemeene ontwikkeling en rigting der geesten aankomt, meer dan menig ander land tot maatstaf genomen worden. De zoogenaamde hervorming, er in het laatst der zestiende eeuw ingedrongen, hebbe het in zoo enge, zelfs onnatuurlijke grenzen beperkt; hebbe daaraan, voor een ordelijker, grootscher, oorspronkelijker geschiedenis, die eens toevalligen, met hulp van vreemden zegevierenden opstand geschonken; hebbe het in onverzoenlijke, de beste krachten verspillende partijen verdeeld, er de nationale gebreken waaraan zij zoo gunstig was in hoogen graad bevorderd, er meer zorg voor tijdelijke dan voor geestelijke welvaart, meer zucht voor bijzondere belangen dan voor de algemeene van den Staat, meer hoogmoedige verachting van anderen dan eergevoel en vaderlandsliefde ingeboezemd — zij heeft toch den edelen volksaard niet vermogen te vernietigen, niet oorsprong en stamverwantschap, niet taal, ligging en luchtstreek kunnen veranderen, noch het land zoo van de overige wereld afsluiten, dat het, als een onmondig Israël, met de *volken* niet wilde te doen hebben dan om er van te woekeren. Het Calvinisme hebbe veel gedaan, Calvijn zelf zou hier zijn despotische rol niet hebben kunnen spelen. Nederland alzoo is gebleven wat het van nature was: een land waar de zwaarmoedige nadenkendheid van het Noorden getemperd wordt door de levendigheid, bedrijvigheid en praktische ondernemingsgeest aan kustrijke en van groote rivieren doorstroomde streken eigen. De wisseling van het klimaat van zooveel invloed op de verbeelding, en meer nog de voor den grond gevorderde zorg, welke aan de dichters doet zeggen, dat die ontwoekerd is aan de golven, strekt tot opwekking van arbeidzaamheid, vereeniging van krachten en ontwikkeling van geest; terwijl met die golven en stroomen onophoudelijk nieuwe bewoners aanspoeden, die behalve hunne persoonlijke moed, streving en ondervinding, de eigenschappen medebrengen waarop andere volken zich mogen beroemen. Drie groote, drie zeer van elkander verschillende volken inzonderheid, deelen ons als magtige naburen van hunnen geest mede. De Nederlanders hebben iets van de diepte en gemoedelijkheid der Duitschers, iets van de meerdere maatschappelijkheid en klare logica der Franschen, iets van den nutzoekenden praktischen, positieven geest der Engelschen, en desniettemin hebben zij geenen halfslagtigen of gemengden, maar zeer eigen aard, zijn zij en blijven zij Nederlanders. De eigen taal, de onafhankelijkheid, de zeer bepaalde geaardheid des lands, de meêsleepende stroom der bestaande bedrijvigheid en meer dergelijke [illegible] als tot autochtonen, en brengen eene eenheid voort krachtig genoeg om deze zoo verscheidene elementen te vermeesteren, en, in plaats van er door verzwakt te worden, zich er door te verheffen en te verrijken. Schoone bevoorregte natuur! waarbij de gebreken die er aan verbonden zijn hun gewigt verliezen. Daarin vooral ligt de veelzijdigheid, vatbaarheid en algemeenheid van den Nederlandschen geest, waardoor hij zoowel deel neemt in de groote gebeurtenissen en ontwikkelingen, hij den loop en als den her- of derwaartgaanden golfslag der tijden verkondigt. De openbare maatschappij wordt dikwerf een schip genoemd en die vergelijking is overschoon: zij zegt ons, dat een staat, als hoogste menschelijke oorzaak, zich zelven meester is en gelijk een schip zijnen loop kan regelen en rigten, maar dat van eenen anderen kant nergens meer, dan op die hoogte der orde, blijkt, hoe afhankelijk de mensch is, en Hij die aan wind en zee gebiedt, ook de wentelingen van het lot bestiert; maar Nederland is nog bijzonder een schip, omdat het als handelstaat, tegelijk meer van dat lot en van eigen onderneming afhangt; omdat het zoowel door zijnen geest als door zijne scheepvaart alle oorden aandoet en van overal tijding

brengt, en te zwak om de gebeurtenissen te beheerschen, te krachtig om er in onder te gaan, bij uitstek door de golven der wereldzee wordt gedragen.

»Het valt hard als men zijn vaderland prijzen moet om aan te toonen, dat diegenen die er dwalen ver in dwaling moeten gevorderd zijn, en het ook in dat treurig opzigt ten spiegel des tijds kan verstrekken. Maar het is zoo; aan dien aard, waarop we als Nederlanders roem dragen, is het als gelegenheidsoorzaak toe te schrijven, dat het Protestantisme zich binnen zoo enge grenzen in zijne verschillende tegenstrijdigheden heeft kunnen vertoonen, zich tot zulk een ongeloof ontwikkelen, en daardoor een geheel aanbieden waaruit het proces der dwaling genoegzaam is op te maken."

Z. M. heeft bij besluit van 15 dezer benoemd tot ridder der orde van de Eiken Kroon, den officier van gezondheid der 2e klasse K. W. Grutama, van het personeel der geneeskunde van de landmagt.

De heer graaf van Bijlandt is tot hofmaarschalk van Z. K. H. den prins van Oranje benoemd.

In de zitting der Tweede Kamer is, op de interpellatie van den heer van Wintershoven nopens de plannen der Regering ten aanzien van het Bondskontingent, geantwoord: dat het naar zijn haardsteden terugkeert zoodra zal zijn aangenomen het voorstel bij de Duitsche Bondsvergadering om de Bondstroepen op voet van vrede te brengen.

De minister van Oorlog heeft ook nog verklaard, dat de miliciens der ligtingen van 1856 en 1857 voor zooverre niet bestemd te kamperen, met 31 Julij huiswaarts zullen gaan, zij die kamperen met het einde der volgende maand. De Kamer heeft na langdurige diskussiën met 39 tegen 13 stemmen aangenomen de gemotiveerde orde van den dag van den heer Hoëvell, volgens welke het wenschelijk was dat in de tegenwoordige omstandigheden die ligtingen ten spoedigste huiswaarts keerden. De Regering heeft na lang verzet verklaard, de strekking der motie niet vijandig te beschouwen.

De prijzen van het Vee, besteed ter markt van gisteren, waren als volgt: Runderen, wegende 650 ℔, 1ste kwal. ƒ 230, 2de kwal. ƒ 200, 3de kwal. ƒ 180; idem wegende 600 ℔, 1ste kwal. ƒ 200, 2de kwal. ƒ 180, 3de kwal. ƒ 170; idem wegende 550 ℔, 1ste kwal. ƒ 180, 2de kwal. ƒ 170, 3de kwal. ƒ 160. Melk- en Kalfkoeijen ƒ 120, ƒ 100, ƒ 80. Schapen ƒ 22, ƒ 20, ƒ 18. Varkens 40, 36, 30 ct. het Ned. ℔.

Z. M. heeft benoemd tot ontvanger der in- en uitg. regten te Rotterdam, G. Mullemeister.

De Thermometer teekende heden als volgt:

's morgens	9 ure	72	graden Fhr.
"	11	79	" "
's namidd.	1	85	" "
"	3	86½	" "

TWEEDE KAMER.

Zitting van Maandag, 18 Julij.

In deze zitting zijn ingekomen de geloofsbrieven van den heer Oomen, nieuw benoemd lid in het hoofdkiesdistrikt Breda, welke stukken gesteld zijn in handen eener kommissie, zamengesteld uit de heeren Dirks, Blaupot ten Cate en Hengst, om daarover verslag uit te brengen.

De Kommissie van Rapporteurs voor het wetsontwerp betrekkelijk het opleggen van straffen tot tuchtiging van verpleegden in de gestichten van Ommerschans en Veenhuizen, heeft daaromtrent haar eindverslag uitgebragt. De Kamer heeft besloten met de behandeling van dat wetsontwerp te beginnen na afloop van die over de begrooting van uitgaven voor de beide gestichten over de tweede helft van 1859.

De minister van Financiën heeft toen ter sprake gebragt het punt door den heer van Hall laatstleden Zaturdag behandeld, namelijk de omstandigheid dat de verklaring van dien minister in de zitting van 12 Julij afgelegd ten opzigte van de indiening van een wetsontwerp betreffende de verbeterde gemeenschap van de hoofdstad des Rijks met de zee, volgens den laatste, niet juist kon zijn. De minister kon de mindere juistheid zijner mededeeling in verband met het gezegde van den minister van Binnenlandsche Zaken, den 16den dezer, niet inzien, en toonde zich bereid om het misverstand te dezen opzigte geregeld op te heffen.

De heer van Hall gaf toen te kennen dat volgens de verklaring van den minister van Financiën stellig en zoo spoedig mogelijk een wetsontwerp te dezer zake zou worden ingediend, om het in diskussie te brengen. Die toezegging, meende hij, kon nog niet worden gedaan, aangezien de Regering nog geen besluit kon hebben genomen omtrent deze aangelegenheid, waaromtrent de kommissie tot onderzoek van het ontwerp omtrent deze aangelegenheid eerst na 1°. Augustus verslag zou uitbrengen.

De Minister van Financiën heeft daarop geantwoord, dat hij niet gesproken had van de doorgraving van Holland, maar van een voornemen tot verbetering van den waterweg van Amsterdam naar zee, zoodat de Regering het voornemen had om, na onderzoek van het uit te brengen verslag der kommissie, zoo spoedig dit eenigzins doenlijk was, een wets-ontwerp bij de Kamer aanhangig te maken: strekkende ter voorziening in eigen behoefte voor den handel van Amsterdam, door verbetering der gemeenschap met de zee. Mogt het uit het te verwachten rapport en bij nader overweging blijken, dat het denkbeeld eener doorgraving van Holland op zijn smalst onuitvoerbaar was, dan nog zoude bij de Regering een ander plan bestaan, om in de bestaande behoefte te voorzien. Hij geloofde dat er geen verschil tusschen zijne inlichtingen en die van den minister bestond.

Nadat de heer van Hall alstoen de vraag tot de Regering gerigt had of dezelve stellig voornemens was op eenige wijze een plan ter voorziening in de aanwezige leemte in te dienen, en de heer van Heukelom den wensch had geuit dat het rapport der kommissie tot onderzoek aan het publiek openbaar zou worden gemaakt, en de ministers van Financien en van Binnenlandsche Zaken daarop toestemmend hadden geantwoord, werd de diskussie over dit onderwerp gesloten.

Daarop werden de beraadslagingen voortgezet over het wetsontwerp tot vaststelling van bepalingen omtrent het gebruik van spoorwegen.

De beraadslagingen over art. 1 en 2 worden uitgesteld tot dat het eerste hoofdstuk zal zijn afgedaan. Bij art. 2 komen verschillende amendementen.

De heer Thorbecke nam daaruit aanleiding om voor te slaan ieder de gelegenheid te geven tot den volgende dag die nieuwe redaktie te overwegen, met welk denkbeeld de Kamer zich vereenigde.

De heer Dirks bragt toen verslag uit op de geloofsbrieven van den heer Oomen, strekkende de konkluzie van dat rapport om dien heer toe te laten, zoodra hij de bij de Grondwet gevorderde eeden zal hebben afgelegd.

Aan het einde der zitting heeft de Vergadering beslist, dat de interpellatie door den heer van Wintershoven te rigten aan den minister van Oorlog omtrent het Limburgsch bondskontingent, zal plaats hebben op morgen, des voormiddags ten elf ure.

'S GRAVENHAGE, 19 Julij. Z. M. de Koning wordt aanstaanden Zaturdag van het Loo in de rezidentie terug verwacht. Deze vervroegde terugkomst moet, naar men vermeent, in verband staan met H. D. reis naar Wiesbaden.

UTRECHT, 18 Julij. Z. M. heeft goedgevonden als adjudant aan Z. K. H. den prins van Oranje als kommandant der 1e brigade in het aanstaand kamp te Zeyst toe te voegen den 1e luitenant L. P. van der Beek, van den generalen staf en aan den generaal-majoor baron van Geen, komm. der 2e brigade aldaar, den kapitein H. J. W. Westenberg, mede van den generale staf.

De telegraaf van heden meldt het volgende:

PARIJS, 19 Julij. Keizer Napoleon heeft verordend, dat eene konferentie zal bijeenkomen ter definitieve regeling van de Italiaansche aangelegenheden. Het Kongres zal gehouden worden in de eerste dagen van Augustus a. s.; de plaats waar is nog niet bepaald.

BERLIJN, 18 Julij. De volgende legerorde is uitgevaardigd: »In den oogenblik, dat de krijg tusschen twee naburige grootmagten uitbrak, heb ik de *Kriegsbereitschaft* van het leger verordend, ten einde Pruissen eene behoorlijke magtsontwikkeling te waarborgen. Het toenmaals dreigende gevaar is thans voorbij. Terwijl gij nog op marsch waart, om de voorgeschreven stellingen in te nemen, hebben de oorlogvoerende mogendheden plotseling den vrede gesloten. Uw voortrukken heeft een blijk gegeven van ons vast besluit om, hoezeer ook niet zelf oorlog voerende, nogtans onze grenzen en Duitschlands bodem ongeschonden te behouden. Gij hebt de van u verwachte bereidwilligheid betoond, over het algemeen eene houding in acht genomen, Pruissens naam waardig, en vele persoonlijke offers gebragt. Voor een en ander betuig ik u ten volle mijne erkentelijkheid." Dit legerbevel was geteekend door den prins-regent van Pruissen.

De *Pruissische Zeitung* bevat voorts het besluit, waarbij de generaal veldmaarschalk Wrangel, ten gevolge van het sluiten des vredes, wordt ontslagen van de opperleiding over het observatie-korps, dat aan den Rijn zou worden gekoncentreerd.

— 19 Julij. De *Preussische Zeitung* bevat een leading-artikel, waarin de door Pruissen gedurende de laatste maanden gevolgde gedragslijn wordt verdedigd, als hebbende deze een wereldoorlog verhoed. Dat artikel wijst vooral daarop, dat ware, wezenlijke beweegredenen te eenenmale ontbraken, om aan den krijg deel te nemen. Voor Duitsche, Pruissische belangen, kan Pruissen het zwaard trekken, geenszins echter voor het instandhouden of herstellen van een staat van zaken in Italië, dien Oostenrijk zelf, door den vrede te teekenen, erkend heeft onhoudbaar te wezen; en evenmin voor het handhaven van afzonderlijke bepalingen der traktaten van 1815. Het artikel zegt verder, dat Pruissens bemiddelingsvoorstellen veel gunstiger waren dan de thans vastgestelde vredespreliminairen, en besluit aldus: »Pruissen heeft geene reden, om over den onverwachten ommekeer ontevreden te zijn. Terwijl het de militaire maatregelen schorst, ziet het de verdere ontwikkeling der zaken met gerustheid te gemoet".

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 18 Julij. De berigten uit Italië nopens de daar heerschende gisting en de bijna algemeene ontevredenheid met den vrede, worden voortdurend bevestigd. Vooral is in Toskane de spanning groot en het geen een paar dagen geleden van daar geschreven werd, dat de groothertog niet dan met het geweld der bajonnetten zijn troon zou kunnen herkrijgen is niet overdreven. Den 13n dezer ontstonden te Florence eenige wanordelijkheden, die gelukkiglijk door bezadigde burgers werden gesmoord; desniettemin heeft het voorloopig goevernement een proklamatie moeten afkondigen, waarbij het verklaart dat Toskane niet tegen zijn wil en zijne regten onder het juk en den invloed van Oostenrijk zal wederkeeren. Wat het meeste gewigt aan die proklamatie geeft, is, dat ze niet slechts door al de ministers, maar ook door den heer Boncompagni, den buitengewonen kommissaris van Koning Viktor Emmanuel onderteekend is. Een deputatie is tot dezen vorst gezonden om hem met de wenschen der Toskanen, die de zamenhechting aan Piëmont willen, bekend te maken.

Luidens de laatste brieven uit Bologna ontvangen, was men te dier stede nog niet bekend met het sluiten van den vrede, en men maakte er zich gereed om den heer d'Azeglio, den Sardinischen kommissaris, die dien dag te Bologna moest aankomen, luisterrijk te ontvangen. Sedert heeft men evenwel per telegraaf het berigt ontvangen, dat die staatsman zijne funktiën als Sardiniesch kommissaris had neergelegd, en wel ten gevolge van het vredestraktaat. Men verneemt heden dat hij te Turijn is teruggekeerd van zijne snellen togt naar de Legatiën.

Tegenover de houding nu van centraal-Italië is het Fransche goevernement niet werkeloos, en men sprak gisteren van een nota tot het Toskaansche goevernement gerigt, strekkende om het tot onderwerping te bewegen, terwijl bovendien twee schepen bevel hadden ontvangen naar Livorno te stevenen, vermoedelijk om aan die vermaning meer kracht bij te zetten.

Volgens een gerucht, waaraan trouwens weinig geloof is te hechten, zou het hertogdom Parma, waarvan niets in de tot hiertoe bekende bijzonderheden van het vredes-verdrag voorkomt, aan Piëmont worden toegevoegd. In dat geval zou waarschijnlijk aan den jongen Hertog Robert een vergoeding worden gegeven; maar men begrijpt niet waarom dien jongen vorst, die van al de kleine Italiaansche vorsten het minst impopulair is, zijn bezittingen zouden worden ontnomen, terwijl de hertogen van Modena en Toskane op hunne zetels worden hersteld. Even ongeloofwaardig is het gerucht, dat Piëmont het beheer der Legatiën onder de soevereiniteit van den Paus zou verkrijgen.

Middelerwijl ondervond graaf Arese, zoo als uit Turijn word geschreven, groote moeijelijkheid in de vorming van een kabinet. Hij heeft van die taak dan ook moeten afzien, na verscheidene vruchtelooze pogingen, onder anderen bij de heeren Ponza de San Martino en d'Azeglio te hebben gedaan, welke laatste, volgens den *Corrière mercantile*, deswege door den telegraaf ondervraagd, afwijzend zou geantwoord hebben. Nu heeft Koning Viktor Emmanuel den heer Ratazzi, prezident der Kamer van Vertegenwoordigers, die taak opgedragen, en men gelooft dat deze beter zal slagen, immers de op hem gevallene keuze heeft een geheel andere beteekenis dan die van den Lombardischen graaf Arese, en zij zou misschien in zeker opzigt als eene, der algemeene opinie gegevene, voldoening kunnen beschouwd worden.

— Aan den *Pays* zijn de volgende bijzonderheden betreffende 's Keizers terugkomst ontleend:

De Keizer is heden ochtend ten 10¼ uur te St-Cloud door het hek van Orleans aangekomen, waar de Keizerin, de keizerlijke prins Zijne Majesteit wachtten, omringd van den prins Murat, generaal Rolin, den graaf Tascher de la Pagerie, de heeren Thivier, Lezay Marnezia, de Riancourt, den kommandant d'Andlau, die aan de Keizerin de te Solferino veroverde vaandels heeft gebragt; de heeren Molquart, de Dalmas, Bura en de eeredames van het paleis. De keizerlijke prins was in de uniform van grenadier der garde.

Voor het hek stond een talrijke volksmenigte. Tien minuten over tienen kwam het keizerlijke rijtuig op het station van Saint-Cloud aan en vijf minuten later was het voor het Orleansche hek.

Reeds van 's morgens vroeg was het station vol lieden, die in de meening waren dat Z. M. daar zou afstappen. 's Keizers komst voor het hek van het kasteel werd met de kreten van leve de Keizer! leve de Keizerin! leve de keizerlijke prins! begroet.

Toen de Keizer het rijtuig verliet, naderde de Keizerin hem, den keizerlijken prins bij de hand houdende. De Keizer, van blijdschap blinkend, omhelsde de Keizerin, nam den prins op zijn arm en drukte hem eenige keeren hartelijk aan zijn hart. Het gejuich van leve de Keizer! leve de Keizerin! verdubbelde.

Ondanks de zoovele roemrijke vermoeijenissen schijnt de Keizer een volmaakte gezondheid te genieten.

Al de adjudanten, ordonnans-officieren en andere gedurende den veldtogt tot 's Keizers persoon behoord hebbende personen waren bij zijne komst tegenwoordig.

In open rijtuigen reden Hunne Majesteiten en de personen van hun gevolg naar het kasteel.

Ten twaalf ure 's middags woonde de Keizer de H. Mis in de kapel van het kasteel bij, waarna hij al de ministers ontvangen heeft.

In den *Messager de Paris* vindt men den volgenden brief, eenige bijzonderheden nopens de zamenkomst der beide Keizers behelzende, en gedagteekend Villafranca 11 Julij:

„Snel volgen de gebeurtenissen elkander. — Na den wapenstilstand is er een niet minder gewigtige daad volbragt, namelijk de zamenkomst van de twee Keizers op heden, 11 Julij, te Villafranca, om zonder eenige tusschenkomst over de hoofdpunten van het toekomstig traktaat te onderhandelen.

„Heden ochtend dan omstreeks ten negen ure kwam Napoleon III, begeleid van maarschalk Vaillant, generaal-majoor van het leger, van generaal Martimprey en zijn bijzonderen staf te Villafranca, eene kleine stad, gelegen te halverwege tusschen Valeggia en Verona, in 1848 het hoofdkwartier van Karel Albert, en nu, ten gevolge van de wapenschorsing, tot onzijdig grondgebied verklaard, als liggende tusschen de liniën der beide legers. Het geleide bestond uit de honderd-gardes en de guides in hunne prachtige uniformen. De Keizer reed te paard, in korten jas en met de kepi op het hoofd als op den dag van het gevecht, den Keizer van Oostenrijk te gemoet, die vertraagd was en dien hij op weinige minuten afstands van Villafranca ontmoette.

„Frans Jozef, die zeer jong den troon beklommen heeft, is nu negen en twintig jaar oud. Hij is middelmatig van gestalte, t nger en toont de duidelijkste type van het Oostenrijksche huis. Hij droeg bij de zamenkomst een ligtblaauwen jas, een generaalschakot en was versierd met drie sterren. Tot zijn niet talrijk gevolg behoorden de maarschalk baron von Hess, generaal-majoor der Oostenrijksche troepen, en de graaf von Mensdorf Pouilly, kavallerie-generaal, beide onderteekenaren van den wapenstilstand. Een detachement der lijfwacht en een eskadron Ulanen begeleidden den stoet.

„Ten einde de gevoeligheid van een ongelukkig vijand te sparen en de nadering van een drom nieuwsgierigen te beletten, had slechts een gering tal personen verlof verkregen de liniën te overschrijden, om het zoo belangwekkend schouwspel der ontmoeting van beide vorsten te aanschouwen. Eenige honderde inwoners vormden eeniglijk het publiek, dat bij dit grootsche tooneel tegenwoordig was.

„Op korten afstand elkander genaderd zijnde deden de Keizers hunne paarden stapvoets gaan en groetten elkander te gelijkertijd; toen zij vervolgens naast elkander reden, bood de Keizer der Franschen de hand aan den Oostenrijkschen Keizer, die buigende ze drukte.

„Het gevolg van weerszijde naderde elkander en mengde zich. Toen stelde zich de Oostenrijksche lijfwacht zich aan het hoofd van den stoet, gevolgd door de honderd gardes, de hulanen en eindelijk de guides. In die volgorde reed men Villafranca binnen, waar een huis van weinig aanzien voor de ontvangst der doorluchtige personaadjes in gereedheid was gebragt.

„De gelaatstrekken van den Keizer van Oostenrijk hadden een zweem van gedwongenheid. Hij scheen den blik van anderen veeleer te vermijden dan te lokken. Evenwel toonde hij in zijne houding en gebaren veel welwillendheid en achting jegens zijn gelukkigen bestrijder, doch zonder eenig teeken van nederigheid. Napoleon III was plegtig en vriendelijk, en scheen veel aandacht aan het begonnen gesprek te leenen. Overigens sloegen beide Keizers elkander oplettend gade, als lieden die elkander voor het eerst ontmoeten.

„Voor het huis van Gaudini Morelli, N°. 322, in de groote straat gekomen, stegen de Keizers van hunne paarden en naderden het portaal. Napoleon III wilde Frans Jozef beleefd den voorrang geven, maar deze trad buigend ter zijde, zoodat de Keizer der Franschen het eerst binnentrad, en beide zonderden zich dadelijk van hun geleide af, dat buiten het huis bleef. Het was toen kwart over negen ure.

„Maarschalk Vaillant, die vermoeid was, klom van zijn paard en verzocht een stoel, die hem uit het huis Gaudini gebragt werd. Er werden bijzondere gesprekken tusschen de personen van wederzijdsch geleide gevoerd, en, naar het voorbeeld van hun Keizers, wedijverden Franschen en Oostenrijkers met elkander in beleefdheid. — 't Was een merkwaardig schouwspel de aanblik dier mannen, die twee dagen geleden gereed waren elkander te dooden, en waarvan misschien enkelen tegen elkander op het slagveld van Magenta en Solferino het zwaard hadden opgeheven, nu wederzijds zoo beleefd te zien, als lieden, die op het punt staan vrienden te worden.

„Ten half elf ure verschenen de twee Keizers arm aan arm voor de deur. Dit veroorzaakte onder de aanwezigen een soort van elektrieken schok; ieder brak het woord af dat van zijn lippen wilde vloeijen, en rigtte zijn blik op die aangezigten, waarop, in zulk een kort tijdsverloop, zoo velerlei aandoeningen zich hadden moeten afwisselen. Men zag een zweem van glimlach op het aangezigt van beide Keizers, die in de beste overeenstemming scheenen te zijn. Nogmaals hielden zij een oogenblik stand, gaven elkander de hand en zetten zich toen in den zadel. — Alvorens Villafranca binnen te rijden had de Keizer van Oostenrijk den Keizer der Franschen zijn huis aangeboden; toen bood Napoleon het zijne Frans Jozef aan en na deze laatste beleefdheid vertrokken de twee Keizers, afscheid nemende, naar hunne hoofdkwartieren. — Kwart over elven was de Keizer te Valeggio terug.

„Ziedaar hetgeen bij die zamenkomst plaats had, welke zekerlijk met minder praal ging gepaard dan die van Erfurt en van Tilsitt, maar wier vruchten welligt van langer duur zullen zijn."

— Het *Journal des Débats* heeft uit Berlijn een brief ontvangen over de vredespreliminairen, beschouwd uit een Pruissiesch gezigtspunt. Daarin wordt verzekerd dat de gematigdheid van Keizer Napoleon, te Villafranca betoond, Duitschland heeft gerustgesteld, en men thans in Pruissen de overtuiging heeft, dat Frankrijks Keizer in Italië volstrekt geen uitbreiding van gebied op het oog heeft. Het denkbeeld van een Italiaanschen Bond vindt, naar men zegt, goedkeuring te Berlijn, doch men gelooft er dat de quæstie van het prezidentschap zeer ernstige bezwaren zal ontmoeten, wanneer datgene zal moeten worden bepaald, wat slechts in beginsel is kunnen gesteld worden. De Paus zal wel met 't honoraire prezidentschap kunnen worden bekleed, maar wie zal het werkelijk vervullen? Oostenrijk? Maar dan zou het magtiger zijn dan ooit te voren. Piëmont? — Oostenrijk zou de voorkeur, zijnen mededinger gegeven, niet willen goedkeuren. En Napels zou er ook niet in bewilligen om tot den tweeden, ja derden rang der Staten van het Schiereiland af te dalen.

— Gisteren zijn de volgende Engelsche bladen in beslag genomen: *Daily News*, *Express*, *Morning Herald*, *Evening Herald*, *Globe*, *Sun*, *Morning Advertiser*, *Morning Star* en *Evening Star*.

— Toulouse is den 15[n] Julij in diepen angst gedompeld. Dien dag vierde de alom beminde aartsbisschop aldaar des morgens de heilige mis en diende daarop het H. Vormsel toe. Tusschen 10 en 11 ure gevoelde Mgr. zich ongesteld. Dit was een begin van beroerte; het heilige Oliesel werd hem toegediend en men koestert de levendigste vrees voor zijn kostbaar leven.

— Men schrijft uit Turijn, dd. 13 Julij:

„Het is gedeeltelijk onbekend, wat in het kamp voorviel, toen Koning Viktor Emmanuel graaf Cavour tot zich riep om de denkbeelden te bestrijden, die den geest van Keizer Napoleon bezig hielden den dag vóór diens onderhoud met den Keizer van Oostenrijk. Wel weet men intusschen, dat de Koning, tot zijn leedwezen, niets heeft kunnen veranderen aan het eens genomen besluit, in weerwil van gebeurtenissen, welke, volgens Cavours gedachte, tot het tegenovergestelde hadden moeten leiden. De staatslieden weten zich minder in den voorspoed te weerhouden dan vele anderen. De intogt van het Fransche leger in Italië en de overwinning bij Magenta deden hem hopen, dat Keizer Napoleon al zijne wenschen vervullen zoude en zoo hij al op wilde houden, hij *nolens volens* zou worden medegesleept door de beweging, welke ieder uur veld won. Van dat oogenblik sloeg de Italiaansche politiek een anderen weg in dan de Fransche. Terwijl aan prins Napoleon bevolen werd een oproer in Toskane te voorkomen, en de Heilige Stoel van den Keizer betuigingen van bescherming en gehechtheid ontving, hitsten de Piëmontesche agenten de gemoederen op, de Koning nam tijdelijk bezit van Toskane en Parma en graaf Cavour beging de fout van cirkulaires te verspreiden, waarin hij zich ten gunste van de verdrijving der hertogen verklaarde.

„De Oostenrijkers hebben een schranderen trek gedaan door het ontruimen der Marken. Door die streken aan de revolutie ten prooi te laten heeft het eene groote staatkundige overwinning behaald, want daarop heeft graaf Cavour zich gehecl en al ten opzigte der stelling van Napoleon bedrogen. Het Piëmontesche goevernement steunt in geenen deele op de geestelijkheid en dacht dat de Fransche regering, zoo zij bemoeijelijkt werd door den Paus, denzelfden weg inslaan en Z. H. ten laatste in het geheel niet ontzien zoude.

„Het tegendeel bleek: Napoleon was zeer ontevreden over de gisting in de Kerkelijke Staten en deed zijn voornemen kennen, om die te onderdrukken. Nu beschuldigt men Cavour van in zijne politiek die des Franschen Keizers niet gevolgd te hebben; was hij echter in zijne kuiperijen geslaagd, dan ware hem voorzeker alle hulde toegezwaaid."

— Een Fransch priester, die in de hospitalen van Italië dienst doet, schrijft o. a. het volgende:

„In weerwil van drukke bezigheden, welke de heerschende warmte, vermoeijender dan ooit maakt, geniet ik eene goede gezondheid. Nopens onze soldaten en officieren mag ik de beste getuigenis afleggen. Sinds een maand heb ik 6000 lijders gesproken en, den hemel zij dank! geen onbehoorlijk woord van hen gehoord. De herstellenden maakten van den terugkeer hunner krachten gebruik, om eenige godvruchtige oefeningen in de open lucht bij te wonen. Velen hebben gebiecht en misschien zou niet een hunner het hospitaal verlaten zonder dien heiligen troost te komen inroepen, als er eene kapel in elk ziekenhuis was. Kom ik aan een ziekbed dan gebeurt het meer dan eens, dat ik de jongste nieuwstijdingen mededeel. Onmiddelijk snelt men dan van alle kanten toe en met de grootste oplettendheid staat elk te luisteren. Langzamerhand ga ik tot ernstiger onderwerpen over en het gelukt mij meermalen op die wijze de harten te bewegen en velen tot God terug te brengen.

„De Zouaven doen van alles, zelfs versjes maken. Laatst zag ik er een, die bij Melegnano gekwetst was, en een gedicht over dien slag schreef, dat uit verzen van niet minder dan 18 voet bestond. In het kort, de militairen bevallen mij, want onder hunne uiterlijke ruwheid, schuilt zeer veel goeds, en ik durf mij verzekerd houden, dat menigeen, die vroeger de goede lessen verzuimde, welke hij nu als onwillekeurig aanhoort, daarmede zijn voordeel doet, om God getrouw te dienen."

— Volgens berigten uit Rome heeft de H. Vader verschillende kruisen der Pius- en Gregorius-orde geschonken aan de burgemeesters van Gubbio, Fabriano, Camerino en Montabaldo, die uitgeblonken hebben door hunne gehechtheid en waardige handhaving van het gezag. Ook is de burgemeester van Perugia met zulk een eereteeken begiftigd.

ENGELAND.

LONDEN, 16 Julij. Met elken dag schijnt de ontevredenheid over de vredes-voorwaarden toe te nemen en het vertrouwen in de toekomstige rust van Europa te verminderen. Welligt is er zelden een vrede gesloten, die zoo zeer het geluk deed vergeten dat aan het bloedvergieten een einde is gemaakt.

Men is hier algemeen het gevoelen toegedaan, dat het halve werk wrange vruchten zal dragen! Het vertrouwen in den toekomstigen Europeschen vrede is zelfs zoo verminderd, dat de *Times* de vraag oppert, of hij drie maanden of drie jaren duren zal. De vrees voor een vredebreuk tusschen Engeland en Frankrijk neemt dagelijks toe in plaats van af, en de ministeriële *Globe* die in 't bijzonder het orgaan van het ministerie van Buitenl. Zaken is, bevatte eergisteren de vermaning om vooral de noodige maatregelen ter verdediging van het rijk niet uit het oog te verliezen, nu het gebleken is met hoeveel spoed en gemak legers en vloten van het eene rijk naar het andere verplaatst worden, terwijl gisteren genoemd blad de vreesachtigen in den lande trachtte te bemoedigen door eene opsomming van de strijdmagt, die Engeland spoedig ter zijner beschikking zoude hebben.

Wanneer de regimenten uit Indië en Kanada aangekomen zijn, dan zal Engelands staande legermagt bestaan uit 7000 man kavallerie, 11000 man artillerie, 1500 man genie, 5000 man garde te voet en 30000 man linietroepen, waarbij nog 6000 man uit de dépôts kunnen gevoegd worden, dus te zamen ongeveer 60000 man geregelde troepen als eerste verdedigingsmagt te land. Welk een indruk moet zulk eene opgave in Frankrijk niet te weeg brengen? Vervolgens wordt gerekend op 23000 man militie, die 21 dagen lang zich in den wapenhandel geoefend hebben en voor het grootste gedeelte, zegt het verslag van den minister, in de meest bruikbaren staat gebragt zijn. Wat de militie betreft, die *niet* in aktieve dienst is, zoo is het *onmogelijk* (altijd volgens den minister van oorlog) om daarvan op *voldoende* wijze te gewagen. Wanneer men de vrijwillige schrepschutters, die uit jongelingen en mannen van den gegoeden stand bestaan, spreekt, als van eene strijdmagt, in staat om eene landing der Franschen te beletten, zoo kan men niet nalaten aan scherts te denken. Ziedaar dus een fraaije toestand, dat de landmagt bestaat om in eventuele gevallen een honderdduizendtal Franschen, van de noodige artillerie, Zouaven en Turco's vergezeld, het hoofd te bieden! Nogtans wil de Engelsche natie niets hooren van het op de been brengen van een geregeld staand leger, hetgeen trouwens ook niet doenlijk zoude zijn, zonder eene konskriptie. De veiligheid van het rijk berust dus in de daad bij de marine, en van hoeveel belang het zij deze in den meest voldoenden toestand te brengen, kan een ieder gereedelijk beseffen.

DUITSCHLAND.

WEENEN, 16 Julij. Keizer Frans Jozef heeft de dagorde, welke hij den 12[n] Julij te Verona liet afkondigen, den 15[n] Julij door dit manifest doen volgen:

Aan mijne volkeren!

„Wanneer de maat der toegevendheid, voor zoover die bestaanbaar is met de waardigheid der kroon en met de eer en welvaart des lands, uitgeput is en alle pogingen tot behoud des vredes gefaald hebben, blijft geene keus meer en het onvermijdelijke wordt pligt.

„Die pligt heeft mij in de harde noodzakelijkheid gebragt van mijne volkeren nieuwe en zware offers te

vragen, om tot verdediging hunner heiligste have te kunnen strijden.

„Mijne trouwe volkeren zijn mijner oproeping te gemoet gesneld, hebben zich eenparig rond de troon geschaard en de offers, door de noodzakelijkheid geëischt, met eene bereidwilligheid gebragt, welke mijnen dank verdient, mijne innige genegenheid zoo mogelijk nog verhoogt en mij het vooruitzigt deed koesteren, dat de regtvaardige zaak, tot welker verdediging mijn dapper leger met geestdrift ten strijde toog, ook overwinnen zoude.

„De uitslag heeft de algemeen gekoesterde verwachting teleurgesteld, en het krijgsgeluk is ons niet gunstig geweest.

„Oostenrijks dapper leger heeft zijn beproefden heldenmoed en overgelijkelijke gehardheid ook ditmaal zóó schitterend bewezen, dat het de algemeene bewondering, zelfs der tegenpartij, heeft gaande gemaakt, en het mijn regtmatigen trots opwekt, den veldheer van zulk een leger te zijn, waaraan het vaderland dank verschuldigd is, voor het zoo krachtige handhaven, zoo smetteloos houden der eer van Oostenrijks vlag.

„Even onbetwist is het feit, dat onze vijand, in weerwil der hoogste inspanning en het verzamelen zijner rijke, voor de verwachte slagen sinds lang bereide, hulpbronnen, zelfs ten koste van ongehoorde offers slechts zekere voordeelen, maar geen beslissende overwinning behalen mogt, terwijl Oostenrijks leger in kracht noch moed verminderd, eene stelling innam, welker bezit de mogelijkheid open liet, den vijand de behaalde voordeelen weder te ontrukken.

„Dat te bestreven zou echter nieuwe en niet minder bloedige offers gevorderd hebben, dan die, welke reeds gebragt zijn en mijn hart met diepen rouw vervullen.

„De belastingen, welke het voortzetten des oorlogs zou gevorderd hebben, zouden zoo hoog zijn, dat ik de trouwe kroonlanden der monarchie nieuwe en aanmerkelijk zwaarder lasten aan goed en bloed had moeten opleggen. Ook dan was de uitslag nog onzeker geweest, wijl ik in mijne gegronde hoop, van in dezen niet slechts voor uitsluitend Oostenrijksch goed regt ondernomen oorlog, niet alleen zoude staan, zoo bitter ben teleur gesteld.

„De warme en dankbaar erkende deelneming welke onze regtvaardige zaak in het grootste deel van Duitschland, zoo bij de regeringen als de volken, ondervonden heeft, daargelaten, hebben onze oudste en natuurlijkste bondgenooten hardnekkig het oor gesloten voor de hooge beteekenis der vraag van den dag.

„Oostenrijk heeft de komende gebeurtenissen, welker gewigt nog elken dag stijgen kon, alleen tegen moeten treden.

„Daarom heb ik, nadat Oostenrijks eer, door de heldhaftigheid zijns legers ongeschonden uit dien strijd gekeerd is, voor politieke belangen wijkende, besloten een offer te brengen tot herstel des vredes en de preliminairen ter voorbereiding der sluiting aan te nemen, na de overtuiging verkregen te hebben, dat door eene regtstreeksche, de tusschenkomst van derden ter zijde stellende, verstandhouding met den Keizer der Franschen, minder ongunstige voorwaarden te bekomen waren dan door tusschenkomst der drie niet in den krijg gedeeld hebbende mogendheden, met de onder hen opgestelde en door de moreele kracht hunner onderlinge verstandhouding ondersteunde bemiddelingsvoorstellen ware te wachten geweest.

„Het is helaas onvermijdelijk bevonden, het grootste deel van Lombardije van de eenheid des Keizersstaat te scheiden. Daarentegen doet het mij hartelijk, mijnen geliefden volkeren den zegen des vredes verzekerd te zien en is die voor mij van dubbele waarde, wijl ik mij den noodigen tijd zal mogen geven, om mijne gansche aandacht en zorg ongestoord aan het goede gevolg van wat ik mij heb voorgenomen te wijden:

„Oostenrijks inwendige welvaart en buitenlandsche magt, door doeltreffende ontwikkeling zijner rijke geestelijke en stoffelijke krachten, door verbeteringen in wetgeving en bestuur, overeenkomstig de behoeften des tijds, voortdurend te grondvesten.

„Gelijk mijne volkeren in deze dagen van ernstige beproevingen en offers, mij trouw ter zijde stonden, kunnen zij ook nu, door hun vertrouwelijk te gemoet komen, het werk des vredes helpen bevorderen en daardoor de verwezenlijking mijner goedgunstige bedoelingen ondersteunen.

„Aan mijn dapper leger heb ik reeds in eene bijzondere dagorde, mijn waardeering en dank als veldheer, geuit.

Ik hernieuw heden voor hen de uitdrukking dier gevoelens, als ik, tot mijne volkeren sprekende, de voor God, Keizer en Vaderland ten strijde getogen zonen dier volkeren voor hun betoonden heldenmoed dank, en de uit dezen oorlog helaas niet teruggekeerden, mijne onvergetelijke wapenbroeders, met weemoed herdenk.

Laxenburg, 15 Julij 1859. FRANS JOZEF.

BERLIJN, 18 Julij. De *Köln. Zeit.* behelst een telegram, volgens welken te Milaan revolutionnaire demonstratiën zouden zijn ontstaan, waaraan de Fransche roepen zich gepaard hadden. Die telegram is uit Bern dd. 16 dezer gedagteekend. Indien die tijding eenige waarheid behelsde, zou men zekerlijk binnen de twee verloopen dagen de bevestiging er van hebben ontvangen.

STADSNIEUWS.

239ste Staats-Loterij. (Prijzen van *f* 1000 en daarboven.) 2de Klasse, 2de Lijst: N° 4950 *f* 1500.

BURGERLIJKE STAND.

AMSTERDAM, 19 Julij.

ONDERTROUWD (14 Julij): M. F. Prins met J. M. van Doesburgh.

BEVALLEN (14 Julij): E. Colose, geb. Breuker, Z. — (15 Julij): H. L. Bonger, geb. Weissman, Z. - E. H. Hesseling, geb. Pas, Z — (16 Julij): M. C. A. Dammann, geb. Haverkotte, Z.

OVERLEDEN (14 Julij): M. Baneke, wed. H. Te Riele, 43 j. — (15 Julij): J. Bartens, 59 j. - H. G. Meier, 7 j. - J. M. Brinkman, geb. Gramser, 40 j.

PRIJS-COURANT DER EFFEKTEN.

		18 JULIJ 4½ u.		gebl.
Amsterdam, Thesaurie	5 pCt.	105½		
Nederl. Bank	4 »	160¾		
Nederl., Werkel. Schuld à 2½ pCt.		64½	64⅞	64⅝
Dito Dito	3 »	76¾	77	76¾
Dito Dito	4 »	97¾	97 13/16	
Amortisatie-Syndikaat	3½ »	94⅝	95	95
Aand. Handel-Maatsch.	»	129	129¼	
Oost-Ind. Leening	4 »			
Aand. Holl. Spoorweg				
Leening idem	4½ »			
Aand. Rijn-Spoorweg	4½ »			
Maatschappij van Weld.	4 »			
België, Cert. Adm. B. Bk	2½ »			
Dito *Rothschild*	2½ »			
Frankrijk, Certifikaten	3 »			
Spanje, Obligatiën	1¾ »	31 11/16	31⅞	31¾
Dito	3 »	43¾	44	43⅞
Dito Binnenlandsche	3 »	41	41¼	41⅛
Amortisable Schuld		9¾	9 15/16	
Bewijzen Coupon		4 9/16		
Crediet Instel. bij *Prost* & C°.		125		
Portugal, Obligatiën	3 »	45	45 3/16	45 3/16
Dito 1856	3 »	44	44¼	44
Uitgestelde		30		
Rusl., Obl. bij *Hope en C°.*	5 »	104⅝	104¾	
Dito bij idem 1828/1829.	5 »			
Cert. bij idem 1831/1833.	5 »	90½		
Dito bij idem 1840	4 »			
Dito bij *Stieglitz*	4 »	85⅝	86⅛	86⅝
Dito Nieuwe	4 »			
Dito 5de Serie	5 »	95		
Dito 1855, 6de Serie	5 »	100⅞	10.¼	100⅞
Dito Adm. te Hamburg	5 »			
Dito dito te Londen	5 »			
Dito dito dito	4½ »			
Inschrijv. in Assignatiën	6 »			
Certifikaten van dito	6 »			
Spoorweg Aktiën	5 »			
Polen, Aand. 1835, fl. 300				
Obligatiën	4 pCt.	79⅞	80¼	79⅞
Pruissen, Oblig.	5 »	99⅞	100½	
Aandeelen 1854	3½ »			
Oostenrijk, Obl. bij *Goll en C.*	5 »			
Dito dito	4 »			
Dito Metalliek	5 »	59¼	60	59⅝
Dito Rente Amsterdam	5 »	75¾	76	75¾
Dito Nationale 1854	5 »	62⅞	63 11/16	63 5/16
Dito dito	2½ »	31⅜	31¾	31⅜
Weener Bankaktiën	*f*	890	900	
Dito Aand. fl. 250, 1839	»	290		
Dito dito » 250, 1854	4 pCt.	277	280	
Beijeren, Spoorweg Aandeelen				
Napels, Cert. bij *L. en B.*	5 »			
Dito bij *Rothschild*	5 »			
Denemarken, Obl. te Londen	5 »			
Dito	3 »			
Braz. Geldl. 1824 v. £ 100	5 »	99		
Dito 1839 van £ 100	5 »			
Dito 1843 » » 100	5 »	98		
Dito 1852	4½ »	91		
Dito 1858	4½ »	91¼		
Sardinië	5 »			
Peru, Geldl. 1854	4½ »			
Dito te Parijs	»			
Ecuador, Oblig. 1855	1 »	15⅜	15⅞	
Venezuela, dito 6 pCt. thans	3 »	27 13/16	28⅛	28
Dito Uitgestelde	1 »	15⅛		
Grenada, Obligatiën	3½ »	16 11/16	16⅞	
Dito Uitgestelde		5 3/16	5¼	
Mexiko, dito	3 »	18½	18⅝	
Nrd-Amer. Ph. *Hope en C.*, L.r. A	»	94		
Dito dito	L.r. B	98		
Dito bij *Rothschild*	6 pCt.			
Amerik. Bank-Aktiën				
Illinois Spoorw. Aandeelen				
Dito Oblig. Constr. Bons.	7 pCt.	81¾	81½	—
Louisiana	5 »	100¼		
Grieken, Obl. Geldl. 1825	5 »	4⅝		

Handel-Maats. kontant 129, ⅛, 129, dito Leening 1858 4 pCt. —; Russische Spoorweg volgefourneerde 226½, 27½; Hypotheek 4½ pCt. —; Fr.-Oost. Spoorw.-Oblig. bij Hope 3 pCt. —; Galvest. 71½.

Uitgezonderd Spaansche fondsen waren de overige allen in vaste stemming, met eenige goede handel in Oostenrijksche.

Koers van het Geld: Beleening 3 pCt., Prolongatie 3 pCt., Diskonto 3 pCt.

VOORLOOPIG BERIGT DER BEURS VAN HEDEN tot 3¼ ure.

Nederl. Werkel. Schuld à 2½ pc. 64 9/16; Aand. Handel-Maatsch. ——, Spanje, Binnenl. 3 pc. 41⅛; Rusl., Obl. bij Hope en C°. 5 pc. ——, Cert. bij Stieglitz 1855, 6de serie 5 pc. 101⅜, Oostenrijk, Met. 5 pc. 58 13/16, dito Rente Amst. 5 pc. 75½, dito Nationale 1854 5 pc. 62½, dito 2½ pc. 31¼.

Wisselkoers.

2/m. Parijs	*f* 55	2/m. Livorno	*f* 38¼
Zigt »	» 55½	» Napels	» 79
2/m. Bordeaux	» 54⅝	3/m. Petersburg	» 165
½/m. »	» 55⅛	6/w. Weenen	» 95
3/m. Madrid	» 234	» Augsburg	» 99
» Cadix	» 236	» Frankfort	» 100
» Sevilië	» 233	2/m. Hamburg	» 34⅞
» Bilbao	» 233	Zigt »	» 35⅛
» Lissabon	» 39½	2/m. Londen	» 11.52½
» Porto	» 39½	Zigt »	» 11.60
2/m. Genua	» 44¾	Rotterdam	» ¼

BUITENLANDSCHE BEURZEN.

PARIJS, 18 Julij. Rente kont. 4½ pc. —.—, op tijd 3 pc. 68.15; Credit mobilier 830.—; Fr.-Oost. Spoorw. 562.50; Spanje 1½ pc. 41; 3 pc. 31½; Rom. Leening —.

LONDEN, 18 Julij. Cons. 95¼ a ⅜; Braz. 5 pc. —; 3 pc. Mexiko 19 a ¼; 4½ pc. Peru —; 3 pc. id. —; 4½ pc. id. doll. bonds —; Grenada uitgest. 17½ a 18; id. werkelijke —; 5 pc. Venez. 28¾ a 29¼; 2¼ pc. id. 15½ a 16; 3 pc. Port. —; 3 pc. Spanje 44 a 44½; 1½ pc. id. 32 a 32¼; Coupons 4¼ a 4¾; Amortiz. —; 4½ pc. Russen —; 5 pc. id. —; 2½ pc. Holland —; 4 pc. id. 100 a 101; Illinois Shares 66 a 68; id. 7 pc. Oblig. 78 a 80; Sardinië —; Ecuador —.

WEENEN, 18 Julij. Met. 5 pc. 76.50; Nat. 79 50; Bank-Aktiën 903, Noord-Bahn akt. —.—; Credit Anst. 215.—; O.-Fr. Spoorw. akt. 266.—; Lomb.-Venetiaans. —.—, Nieuwe —.—; Wissel op Londen 3/m. 11.65; Goud 16; Zilver —.

BERLIJN, 18 Julij. Metalliek 5 pc. 63¾; Nationale 67; Stiegl. 5de serie 109; 6de id. 107¼; Rusland 5 pc. 102; Pruiss. Staats. 4½ pct 88½; id. Nieuwe 5 pc. 101½; Wissel op Londen 2/m. 6 th. 17, Parijs 78, Hamburg 149⅝, Amst. 141⅝, Weenen 68¾, Petersburg 91, Diskonto 5.

HANDELSBERIGTEN.

GRAANMARKT.

AMSTERDAM, 18 Julij.

Tarwe in een doen: 130 ℔ j. b. Poolsche *f* 303; 133 ℔ dito *f* 315; 130/2 ℔ Bovenl. *f* 265.

Rogge prijshoudend met meer handel: 125 ℔ j. Pruissische *f* 180, 182; 124 ℔ Galatz *f* 178; 115 ℔ Petersb. *f* 156; 117 ℔ gen. Donau *f* 133; 116 ℔ Archangel *f* 157.

Gerst *f* 3 hooger: 102 ℔ Vriess. Winter *f* 125; 105 ℔ dito *f* 141.

Haver zonder handel.

Boekweit onveranderd: 122 ℔ Holsteinsche *f* 184.

Koolzaad: Zeeuwsch 57; Overmaasch 59; Polder 10½; Vlaamsch 59 £. Op 9 vaten Olie te leveren: n. Röbs dadelijk 57½; in Sept. ek. 60; Okt. 61; Nov. 62 £. *Lijnzaad* prijshoudend: 110/11 ℔ Kalkutta *f* 305. *Raapolie* op 6/w. *f* 36¾; Vliegend *f* 35½; in Mei ek. *f* 36½, ¼ a ½; Sept. *f* 35½ à *f* 35¼; Okt. *f* 35¾, ⅝ a ⅜; Nov. *f* 35¾, ½ a ¼; Dec. *f* 35¾ a ⅞. *Lijnolie* op 6/w. *f* 33¾; Vliegend *f* 32½; in Sept. ek. *f* 32½; Okt., Nov. en Dec. *f* 32¾. *Hennepolie* op 6/w. *f* 37¼; Vliegend *f* 36.

SCHIEDAM, 13 Julij. Moutwijn *f* 14.25; Jenever *f* 19.75; Amst. Proef *f* 21,— per Ned. vat zonder fust, zonder de belasting. Spoeling *f* 0,40 per ketel.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN:

TEXEL, 18 Julij. Jonker, Tasmania, Banjoew., vertr. 15 Maart. - Zwanenburg, Kinderdijk, id., vertr. 16 Maart.

VLIE, 17 Julij. Nielsen, Aurora, Drobach.

HELVOETSLUIS, 18 Julij. Jansen, Anna Margaretha, Windau.

UITGEZEILD:

TEXEL, 18 Julij. Wiersma, Catharina, Londen.

VLIE, 17 Julij. Rosenberger, Emilie, Engeland.

Advertentiën.

(1621) Voor de menigvuldige bewijzen van deelneming bij het afsterven zijner dierbare Echtgenoote, betuigt de ondergeteekende zijnen hartelijken dank.

H. H. FRANKEMöLLE.

AMSTERDAM, 20 Julij 1859.

(1620) Aan eene bijzondere School, waar ruimschoots gelegenheid bestaat zich verder te bekwamen, vraagt men **twee R. K. Hulponderwijzers.** Adres, brieven *franco* onder de letters V. S., bij den Boekhandelaar J. J. H. VERLINDEN te Bergen op Zoom.

(1622) Le Directeur du pensionnat St. Louis à Eindhoven, demande vers le mi Septembre un **Secondant** d'un age mur, de la religion C. R., muni de bons certificats, qui soit en état d'enseigner les mathématiques, la langue française et l'allemande etc. Le salaire sera outre le logement, la nourriture, le blanchissage etc. de 600 à 800 francs à proportion des Capacités. Lettres affranchies.

Amsterdam, bij C. L. VAN LANGENHUYSEN Drukkerij [illegible]